29 Ιανουαρίου 2021

Είμαι στο τελευταίο βαγόνι

/ Μήνυμα ημέρας





Η μαμά και ο μπαμπάς συνήθιζαν να συνοδεύουν κάθε χρόνο στο τρένο τον γιο τους, στη γιαγιά τους για το καλοκαίρι και μετά γύριζαν σπίτι με το ίδιο τρένο την επόμενη μέρα.Το αγόρι, όταν μεγάλωσε, είπε στους γονείς του:

– Είμαι ήδη μεγάλος, τι θα γίνει αν προσπαθήσω να πάω μόνος στη γιαγιά φέτος; Μετά από μια σύντομη συζήτηση, οι γονείς συμφώνησαν.

Ενώ στέκονται στο πεζοδρόμιο του σταθμού, δίνοντας τις τελευταίες συμβουλές από το παράθυρο, ενώ το παιδί συνεχίζει να επαναλαμβάνει:

-Ναι, ξέρω, το ξέρω, το έχετε πει εκατοντάδες φορές ήδη...!

Το τρένο φεύγει και ο πατέρας:

– Γιε μου, αν αισθανθείς ξαφνικά άρρωστος ή φοβισμένος, αυτό είναι για σένα! Και βάζει κάτι στην τσέπη του αγοριού. Και τώρα το αγόρι είναι μόνο του, κάθεται στην θέση του τρένου, χωρίς γονείς, πρώτη φορά, βλέποντας από το παράθυρο.

Γύρω γύρω, ξένοι σπρώχνουν, κάνουν θόρυβο, μπαίνουν, φεύγουν, ο πωλητής

εισιτηρίων του κάνει σχόλια ότι είναι μόνος, κάποιος τον κοίταξε ακόμα και με δυσαρέσκεια και ξαφνικά το αγόρι νιώθει άβολα και κάθε φορά όλο και περισσότερο. Και τώρα φοβάται. Χαμήλωσε το κεφάλι του, μαζεύτηκε σε γωνιά του καθίσματος του και τα δάκρυα αρχίζουν να κυλούν.

Εκείνη τη στιγμή θυμάται ότι ο πατέρας του έβαλε κάτι στην τσέπη του. Με τρεμάμενο χέρι, προσπαθεί να ξετυλίξει ένα κομμάτι χαρτί, το ανοίγει:

– Γιε μου, είμαι στο τελευταίο βαγόνι…

Υ.Γ. Έτσι πρέπει να αφήνουμε τα παιδιά να πηγαίνουν στη ζωή, να τα εμπιστευόμαστε, αλλά πρέπει να είμαστε πάντα στην τελευταία άμαξα για να μην φοβούνται… Να είμαστε κοντά τους όσο ζούμε…

□□□□□